

Arrest

nr. 227 479 van 15 oktober 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tanzaniaanse nationaliteit te zijn, op 26 maart 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 februari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 mei 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juli 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat C. VAN CUTSEM verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Tanzaniaanse nationaliteit te bezitten en tot de Pemba-etnie te behoren. U bent moslim. U werd geboren in Zanzibar-stad, meer bepaald in de wijk Kipunda/Stone Town. Toen u 18 jaar oud was, verhuisde u met uw familie naar Bububu.

In maart 2017, nadat u uw secundair diploma behaalde, begon u voor leerkracht te studeren aan de "State University of Zanzibar" (SUZA). Uw oom (moederszijde), M.S., betaalde uw studies.

Nadat u het eerste semester had afgerond, in oktober 2017, toen u 22 jaar oud was, vertelde uw vader dat u moest huwen met zijn vriend, M.A.. De trouw zou plaatsvinden in juli 2018. U verzette zich meteen en weigerde hem te huwen. Uw vader sloeg u vervolgens.

Uw moeder vroeg u hierna of u nog maagd was. U vertelde haar dat u een relatie had met een studiegenoot, S., en dat u uw maagdelijkheid al had verloren. Uw moeder gaf u een traditioneel medicijn waarmee u terug maagd zou worden. Sindsdien heeft u last van pijnlijke en lange menstruaties.

Na een tijd, waarin u bleef discussiëren met uw ouders, belde u uw oom en legde u hem de situatie uit. Hij kwam naar uw vader en vertelde dat het beter was dat u niet zou trouwen met M.A. en dat u uw studies zou afmaken. Uw vader werd boos en er ontstond een ruzie. Uw oom keerde terug naar huis. Hierna nam uw vader uw smartphone af en sloeg hij u. Omdat u nog een andere mobiele telefoon had, kon u toch nog uw oom contacteren. Hij vertelde u dat het beter was dat u zou weglopen van uw ouders. Hij vertelde u hoe u tot Dar E Salam kon reizen. U verliet Bububu rond juni 2018 en nam de boot van Zanzibar naar Dar E Salam. Uw oom wachtte u op in Dar E Salam en bracht u naar een vriend van hem, A.. U verbleef er twee weken. Daar bracht uw oom u in contact met de smokkelaar, A.B.. Hij regelde uw paspoort. Jullie reisden samen in juli 2018 met het vliegtuig via Turkije naar België, waar u op 12 juli 2018 aankwam. U diende een verzoek tot internationale bescherming in op 26 juli 2018. U legde twee schoolattesten en twee medische attesten neer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen aan de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) blijkt immers dat u graag zou worden bijgestaan door een tolk die het Swahili machtig is. (Vragenlijst "bijzondere procedure noden" DVZ, Beoordeling bijzondere Procedurele Noden, Verklaring Betreffende De Woonstkeuze en Vragenlijst, dd 27 augustus 2018) Bovendien moest deze van het vrouwelijke geslacht zijn, net zoals de protection officer. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd er tijdens uw persoonlijk onderhoud een vrouwelijk protection officer voorzien. Aangezien het CGVS niet beschikt over vrouwelijke tolk Swahili, werd u de keuze gegeven om het persoonlijk onderhoud te laten verdergegaan in het Engels dan wel op een later moment met een mannelijke tolk Swahili. U besloot meteen, alsook na een korte bespreking met uw advocaat, om het persoonlijk onderhoud te laten doorgaan in het Engels. (CGVS, p1) Aangezien u op de DVZ uw verklaringen aflegde in het Engels en u in Tanzania voor leerkracht Engels studeerde, kan er, gelet op wat voorafgaat in de gegeven omstandigheden, op redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaarde dat u bij terugkeer naar Tanzania (Zanzibar) vreesde dat uw ouders u niet zouden accepteren, omdat u wegliep van hen daar ze u onder dwang wilden laten huwen met M.A.. (CGVS, p11)

U maakte echter niet aannemelijk dat u daadwerkelijk gedwongen zou moeten huwen met M.A..

Eerst en vooral blijkt uit uw verklaringen dat u niet geloofwaardig maakte uit dergelijk conservatief/ traditioneel milieu en familie te komen dat uw ouders u werkelijk plots zouden dwingen om te trouwen met een vijftig jaar oude man die al drie vrouwen had en waardoor u niet zou kunnen verder studeren.

Zo verklaarde u dat uw ouders u al die jaren, tot u tweeëntwintig jaar oud was, zonder problemen lieten studeren. (CGVS, p14) U verklaarde te studeren voor leerkracht Engels en Swahili. Deze opleiding zou normaalgezien twee jaar duren. (CGVS, p3-4) Uw ouders wisten dat u studeerde voor leerkracht. Gevraagd wat hun mening was over uw studies, verklaarde u dat ze "niets" zeiden en dat het accepteerden. Volgens u lieten ze u toe dat u verder studeerde omdat u "niet faalde". (CGVS, p14) Het was pas na het eerste semester, toen u tweeëntwintig jaar was, dat uw vader u voor het eerst iets gezegd zou hebben over een gedwongen huwelijk. (CGVS, p6) Daarnaast blijkt uit uw verklaringen ook duidelijk dat uw ouders uw 'liefdesleven' niet opvolgden, daar u een vriendje had met wie u naar bed ging en met wie u plande te trouwen. (CGVS, p6).

Dat uw moeder zich pas na het eerste gesprek over het gedwongen huwelijk afvroeg of u nog maagd bent, bevestigt verder de liberale gezinsomgeving waarin u opgroeide. Ook wijzen haar vraag en uw reactie op een zekere mate op een ruimdenkendheid van ouders, die niet te rijmen valt met de context waarin een gedwongen huwelijk zou plaatsvinden. U verklaarde eveneens dat uw moeder zou hebben verteld aan uw vader dat u geen maagd meer was. Opvallend hierbij is dat uw vader (de persoon die u aansprak over het gedwongen huwelijk) hierover niets zei tegen u, terwijl verwacht kan worden dat in een conservatief/traditioneel milieu - zeker bij een uithuwelijking - maagdelijkheid een belangrijk aspect is. (CGVS, p9 en p16) Verder blijkt uit uw verklaringen dat u een smartphone en daarnaast nog een andere telefoon had en u ouders op de hoogte waren dat u een smartphone had, wat ook op een zekere vrijheid wijst. (CGVS, p7-8) **Het is dan ook totaal onaannemelijk dat uw ouders u - na u tweeëntwintig jaar zonder problemen te laten studeren en totaal vrij te laten - plots zouden dwingen met een vijftigjarige man te huwen, u sindsdien hier dagelijks over zouden aanspreken (zie vragenlijst CGVS, dd.27/8/2018, vraag 3.5), u zouden verplichten uw schoolcarrière te stoppen, geen oor zouden hebben voor uw relatie met S. met wie u wilde huwen en u plots thuis zouden opsluiten.** Verder verklaarde u dat uw vader plots weigerde te luisteren naar uw mening en die van uw oom die u steeds financieel sponsorde. Zo negeerden uw ouders uw voorstel om te trouwen na uw studies. (CGVS, p7) Daarnaast liet het feit dat uw oom uw studies betaalde en hij tegen het huwelijk was, uw vader koud. (CGVS, p7) Dit is opvallend aangezien uw vader op het huwelijksaanzoek van M.A. was ingegaan juist omwille van het geld dat hij hiervoor zou krijgen. (CGVS, p6, p8, p10) Verder blijkt dat u - ondanks het feit dat uw "hele familie" wou dat u met M.A. trouwde en uw ouders u vertelden u dat u zou worden verjaagd indien u zou weigeren - meteen tegen uw ouders inging toen zij u vertelden dat u zou moeten trouwen met M.A. en u meteen weigerde toen uw vader u vertelde dat u zou moeten trouwen met hem. Ook nadien bleef u proberen om met uw ouders in discussie te gaan en om hen te overtuigen. (CGVS, p6 en p10) De vaststelling dat u meteen tegen de beslissing van uw ouders inging en bleef ingaan, **bevestigt nogmaals dat u niet conservatief bent opgevoed en u integendeel een sterke zelfstandige vrouw bent. Dit ondermijnt verder de door u voorgehouden context en conservatieve ingesteldheid van uw ouders en bijgevolg ook de geloofwaardigheid van een gedwongen huwelijk.**

Verder kunnen vragen gesteld worden bij uw verklaring dat u uw studies na het eerste semester (oktober 2017 volgens u) van uw ouders zou hebben moeten beëindigen omwille van het gedwongen huwelijk dat bijna één jaar later zou plaatsvinden (juli 2018 volgens u).

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming legde u uw schoolresultaten van de secundaire school neer, meer bepaald die van de vierde graad die u beëindigde in 2013. (CGVS, p12-13) Uw verklaringen over de periode dat u studeerde komen niet overeen met de documenten die u voorlegde, noch met de informatie waarover het CGVS beschikt. U verklaarde dat u uw vijfde graad begon in het begin van 2014. Een jaar later begon u uw zesde, dus laatste, secundaire graad. (CGVS, p13) U verklaarde dat u slechts één semester studeerde voor talenleerkracht, maar dat u na het eerste semester uw studies moest stopzetten, omdat u zou huwen met M.A., de ongeveer vijftigjarige vriend van uw vader. U verklaarde dat u nooit uw tweede semester begon, omdat u thuis moest blijven van uw ouders nadat ze u vertelden dat M.A. met u wou trouwen. (CGVS, p6) Opvallend is dat u een puntenlijst van uw lerarenopleiding indiende van het schooljaar **2016-2017**. (zie groene map in het administratief dossier) Bovendien blijkt u vakken te hebben gevolgd zoals "Basis German II" en "English Language II" waardoor het niet aannemelijk is dat u werkelijk maar één semester zou hebben gevolgd. De verwijzingen "II" doen vermoeden dat u op zijn minst al een semester volgde voor dit semester, waarin u o.a Basis German "I" en English Language "I" zou hebben gevolgd. U studeerde af in het secundair onderwijs in april 2016. U verklaarde dat u drie à vier maanden moest wachten op uw eindresultaten. Toen u deze had gekregen, registreerde u zich in 2016 voor uw lerarenopleiding en begon u pas met de opleiding in maart 2017. In oktober 2017 beëindigde u uw eerste semester en u deed uw examen in 2017. Echter toen u eerder werd gevraagd of u met uw lerarenopleiding begon in 2016, bevestigde u. Gevraagd waarom op uw puntenblad van uw lerarenopleiding zowel 2016 als 2017 vermeld staat, antwoordde u enkel: "2016 tot 2017." Gevraagd wanneer het tweede semester begint, zei u – na een lange stilte waarin u de maanden in uw hoofd lijkt te berekenen – dat u dacht dat het tweede semester aan het eind van het jaar begint. Wanneer de protection officer naging of u zeker was dat u slechts één semester uw lerarenopleiding deed, bevestigde u en stelde u dat u zich registreerde in 2016 en dat u in 2017 begon te studeren. Indien u werkelijk het eerste semester zou beginnen in maart 2017 en deze zou beëindigd hebben in oktober 2017, zou het tweede semester op zijn minst deels in 2018 plaatsvinden, wat niet overeenkomt met uw puntenlijst die het academiejaar 2016-2017 vermeld. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat universiteiten, zoals het SUZA waar uzelf studeerde, het academiejaar begint in de maand september.

Bovenstaande komt niet overeen met uw verklaringen dat u uw eerste semester van maart tot oktober 2017 deed en u sindsdien thuis werd 'opgesloten' en niet meer verder mocht studeren. Het ondermijnt dan ook verder uw geloofwaardigheid alsook die van de door u voorgehouden feiten.

Ten tweede, legde u onaannemelijke verklaringen af over de oplossingen die u trachtte te bekomen in uw vermeende situatie.

Zoals eerder aangehaald, verklaarde u dat uw ouders u - na u tweeëntwintig jaar zonder problemen te laten studeren en totaal vrij te laten - plots dwongen met een ongeveer vijftig jaar oude man te huwen (waartegen u zich direct verzette), dat uw ouders u verplichtten uw schoolcarrière te stoppen (terwijl u wilde verder studeren), dat uw relatie met S. - met wie u wilde huwen - stopte omdat u niet meer naar school mocht gaan, dat uw ouders u thuis opsloten en u sindsdien dagelijks aanspraken over het gedwongen huwelijk (zie vragenlijst CGVS, dd.27/8/2018, vraag 3.5), dat uw "hele familie" wou dat u met M.A. trouwde, dat uw ouders u vertelden dat u zou worden verjaagd indien u zou weigeren en dat uw vader u sloeg.(CGVS, p6 en p10) Toch blijkt uit uw verklaringen dat u nog ruim een half jaar bij uw ouders bleef wonen en u amper naar alternatieve oplossingen zocht om toch uw studies verder te zetten en het voorgestelde huwelijk te ontwijken. Gelet op uw niveau van opleiding en zelfredzaamheid, kan men van u verwachten dat u onmiddellijk naar duurzame oplossingen zou kunnen zoeken indien u werkelijk verder wou studeren, wou huwen met uw vriendje S. en niet wou ingaan op het huwelijk dat uw ouders u voorstelden. Dat u integendeel nog ruim een half jaar bij uw ouders bleef wonen, niet meer naar school ging en uw relatie met S. totaal opgaf zonder hem nog te contacteren, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Bovendien blijkt dat - na acht maanden thuis te blijven en één maand voor de voltrekking van het beweerde gedwongen huwelijk - de enige oplossing voor uw probleem was om weg te lopen uit uw familiaal huis en het land te verlaten. Deze oplossing kwam dan nog niet eens van uzelf, maar van uw oom. Gevraagd of u ooit aan andere oplossingen dacht dan weglopen, zei u dat u eerst bij uw oom ging wonen. Maar toen uw oom zei dat dat een probleem zou kunnen zijn, zag u hiervan af. Het is bovendien erg opvallend dat uw oom, die uw studies betaalde en die de enige persoon zou zijn die zich samen met u probeerde te verzetten tegen het huwelijk, slechts één keer probeerde te bemiddelen met uw ouders.(CGVS, p7 en p10) In dit opzicht, is het ook opvallend dat u niet wist hoeveel uw ouders zouden krijgen indien u zou huwen met M.A..(CGVS, p10) Indien uw vader u werkelijk zou dwingen om te huwen om financiële redenen, zou men kunnen verwachten dat u (en uw oom) uw vader zou proberen overtuigen om via een andere weg geld te ontvangen. Gevraagd of er een andere plaats was waar u kon blijven, stelde u van niet. U stelde van niemand anders dan uw oom hulp te kunnen krijgen. U had echter nooit iemand verteld - zelfs niet S., de man met wie u plande te huwen na uw studies - over de situatie waar u in zat.(CGVS, p4, p15 en p18) Pas toen u gevraagd werd of u organisaties kende die u zouden kunnen helpen, zei u dat had geprobeerd om naar een organisatie te gaan. Opmerkelijk genoeg wist u niet naar welke organisatie u ging. Nochtans zei u dat de organisatie niet ver was van waar u woonde.(CGVS, p15) Nog opmerkelijker is dat u hierover verklaarde dat ze u niet wilden helpen, omdat ze enkel minderjarigen ondersteunen. Ze zeiden dat u naar uw ouders moest luisteren. Het is zeer onaannemelijk dat een organisatie die er naar streeft minderjarigen uit dergelijke situaties te houden, wel aan meerderjarigen zou zeggen om mee te gaan in een gedwongen huwelijk. Uw contact met zulke organisatie is dan ook totaal ongeloofwaardig.(CGVS, p16) U verklaarde verder dat u niet nadacht om naar de politie te gaan, omdat u niet wist waar het politiekantoor is.(CGVS, p16) **Bovenstaande totale gebrek aan spontane en doorleefde verklaringen betreffende door u genomen initiatief en gezochte oplossingen, ondermijnt verder uw asielrelaas waar u aanhaalde dat u uw scholing (en de relatie met de man waarmee u wilde huwen) moest stoppen om tegen uw wil te huwen met M.A..**

Ten derde, is uw kennis over M.A., de man met wie u moest huwen, en uw kennis over jullie geplande (gedwongen) huwelijk, te beperkt om geloofwaardig te maken dat u werkelijk met M.A. zou moeten trouwen.

Toen u gevraagd werd alles te vertellen over M.A., gaf u aan hem te kennen, dat uw vader graag over hem sprak en dat u M.A. reeds zag. U gaf aan dat u wist dat hij getrouwd was, drie vrouwen had, hij alle kinderen had die ze maakten, hij rijk is en winkels heeft.(CGVS, p8). Echter, toen de dossierbehandelaar u vragen stelde over M.A., moest u telkens het antwoord schuldig blijven. Zo wist u niet waar M.A. woonde. U wist niet hoeveel kinderen hij had,(CGVS, p8) noch hoe oud ze waren - "misschien de oudste 30 of 28 ofzo. Dat weet ik niet zeker."(CGVS, p9) U "dacht" dat M.A. winkels had op verschillende plaatsen. (CGVS, p8) U kende de namen van zijn drie huidige vrouwen niet, noch wist u welke leeftijd ze hadden.(CGVS, p8) U wist niet of M.A. familie had in Bububu, de stad waar hij net zoals u en uw familie woonde.(CGVS, p9)

*U wist niet hoe oud M.A. precies was, buiten dat hij ongeveer 50 jaar oud was. Zelfs toen u gevraagd werd of hij tot dezelfde etnie behoorde als uw familie, antwoordde u dat u "dacht" dat hij een Arabier was.(CGVS, p9) Het is opmerkelijk dat u deze informatie over de man met wie u zou moeten trouwen niet kon geven, des te meer omdat u verklaarde dat M.A. regelmatig bij u thuis kwam en dat uw vader graag sprak over hem. (CGVS, p9) **Indien u werkelijk zou moeten huwen met M.A., een vriend van uw vader, zou men mogen verwachten dat u beter op de hoogte zou zijn en dat u zich beter zou informeren over hem.***

Ook over de relatie tussen M.A. en uw vader was u onwetend. U wist niet hoe uw vader M.A. kende.(CGVS, p8) Gevraagd wat er met uw ouders zou gebeuren als zij het huwelijksaanzoek zouden weigeren, verklaarde u dat u "dacht" dat dat het probleem zou zijn, omdat uw vader soms geld van M.A. kreeg. U kon echter niet uitleggen waarom uw vader dat geld gebruikte - "Ik denk omdat hij graag geld had."(CGVS, p10 en p16)

Over de afspraken die al werden gemaakt over het huwelijk was u eveneens onwetend. U wist niet wat er was afgesproken tussen uw ouders en M.A..(CGVS, p10) Gevraagd wat er naast de huwelijksdatum al was afgesproken, antwoordde u enkel: "Nee, ze regelden gewoon het huwelijk."(CGVS, p10) U "dacht" dat het enkel een traditioneel huwelijk zou zijn. U wist verder niet hoeveel geld uw ouders zouden krijgen van M.A..(CGVS, p10) terwijl dit juist de doorslaggevende factor zou zijn voor uw vader om u te laten huwen met M.A..

Verder wist u niet wanneer uw vader u juist voor het eerst zei dat u moest huwen met zijn vriend M.A. en evenmin kon u preciseren wanneer u de hulp van uw oom inriep, toch wel cruciale aspecten van uw asielrelaas (CGVS, p6-7).

Tenslotte, dient te worden opgemerkt dat u onwetend was over de kernelementen van uw reisweg. *U liep op aanraden van uw oom uit het huis. U reisde naar Dar E Salam. Daar bracht uw oom meteen naar A., een vriend van hem. Daar regelde uw oom uw reis en smokkelaar.*

U wist niet wanneer u Bububu verliet. U dacht ergens rond eind juni 2018.(CGVS, p17) U verklaarde dat u langs de achterdeur uit uw huis kon ontsnappen, toen er verschillende familieleden bij u thuis waren.(CGVS, p10) Gevraagd of u niet beter op een ander moment zou weglopen, zei u dat uw huis twee deuren had.(CGVS, p17) Dit wijst op een risicovol gedrag dat niet te rijmen valt met uw vermeende vrees voor vervolging van uw familie.

U liep weg en reisde richting Dar E Salam, de stad waar uw oom verbleef. U bleef er echter niet bij uw oom, maar bij A., zijn vriend. U verklaarde dat u eerst niet wist waarom u niet kon blijven in het huis van uw oom. (CGVS, p11) Pas wanneer u werd gevraagd wat er zou gebeuren moest u terugkeren naar het huis van uw oom, verklaarde u dat uw ouders zouden weten en "voelen" dat uw bij hem zou verblijven en dat jullie ruzie zouden maken.(CGVS, p11)

In Dar E Salam, verbleef u in het huis van A., een vriend van uw oom. Ook al verklaarde dat u er twee weken verbleef, kende u zijn familienaam niet, noch hoe oud zijn kinderen, die ook bij in zijn huis verbleven, waren. (CGVS, p11)

Uw oom bracht u in contact met de smokkelaar, A.B.. U wist niet hoe uw oom hem kende. U wist niet of de smokkelaar A. kende. U wist niet hoeveel uw oom betaalde voor uw reis.(CGVS, p17) Uw oom zei dat u hem moest volgen en dat u veilig zou zijn.(CGVS, p14) U verklaarde dat u niet wist waar u heenging.(CGVS, p11) De smokkelaar regelde het paspoort voor uw reisweg. Hij nam foto's van u voor het paspoort. Het paspoort had een rode kleur.(CGVS, p14) Voor de rest had u geen informatie over het paspoort. U wist niet welke nationaliteit het paspoort had. U verklaarde dat u niet naar het paspoort keek, omdat de smokkelaar het "gewoon" nam en het "gewoon" zo toonde. U wist niet wat u moest zeggen indien men u zou ondervragen aan de douane. U verklaarde dat de smokkelaar u gewoon vroeg om te zwijgen.(CGVS, p14)

*Ook uw verklaringen over het contact met mensen in uw thuisland na aankomst in België zijn opvallend. U verklaarde dat u contact had met uw oom sinds u aankwam in België. U verklaarde dat hij niets vertelde over uw familie. U wist zelfs niet of uw familie op de hoogte was dat u momenteel in België bent. Toen u gevraagd werd of het huwelijksaanzoek van Mohammed nog geldig zou zijn, gaf u aan dat u **dacht** van wel.*

Daarnaast verklaarde u dat u niet achter uw familie vroeg bij uw oom, omdat “u er niet over wou horen” (CGVS, p5) en omdat u niet wou dat uw oom zou denken dat u terug zou willen komen. (CGVS, p16) Dit is geen afdoende verklaring om u niet over de nasleep van uw problemen te informeren bij uw contactpersonen in Tanzania, daar dit van een verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht wanneer zij contact opneemt met personen in haar land van oorsprong. Verder verklaarde u met niemand anders dan uw oom contact te hebben gehad na uw vertrek uit Tanzania, dus ook niet met S., de man met wie u plande te huwen. Dat u geen inspanningen heeft gedaan om in contact te komen met S., de man met wie u een relatie had en met wie u plande te huwen, of u te informeren over zijn situatie en zijn verdere lot is evenzeer opmerkelijk. **Het getuigt van een manifest gebrek aan interesse voor uw voorgehouden problemen en doet op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.**

Over de door u neergelegde documenten dient het volgende te worden vastgesteld:

De schooldocumenten die u neerlegde werden hierboven al besproken. Daarnaast legde u twee medische verslagen neer.

Het eerste medische attest werd opgesteld op 4 september 2018 door Dokter S..(zie medisch attest in groene map in het administratief dossier) Vooreerst is het erg opmerkelijk dat op het attest staat dat u op 2 augustus 2018, amper een week na uw verzoek om internationale bescherming, naar de arts ging omdat u **“vruchtbaarheidsproblemen” zou hebben**. Van iemand die net haar land van oorsprong ontvluchtte omdat ze een (gedwongen) huwelijk wou ontvluchten, kan verwachten dat 'zwanger worden' niet de eerste bekommernis is. Het attest verwijst verder naar uw onregelmatige ongesteldheidscyclus en onvruchtbaarheidsproblemen. Hoewel uit het attest blijkt dat u een beroep deed op de arts omdat u “vruchtbaarheidsproblemen” zou hebben, verklaarde u zelf dat u naar de arts ging omdat u last had van uw ongesteldheid, sinds u traditionele medicatie innam om uw maagdelijkheid te herstellen. U verklaarde dat u de specifieke oorzaak van uw zware ongesteldheid niet precies kende. (CGVS, p9) Eerst gaf u aan dat u “dacht” dat het door de slagen van uw vader kwam. (CGVS, p14) Later gaf u aan dat uw moeder u medicatie gaf om weer maagd te worden en het misschien daardoor kwam. Toen de dossierbehandelaar doorvroeg over medicatie om terug maagd te worden, gaf u aan dat u het niet zag en het een soort rond verband was. U hoorde nooit eerder over dat soort medicijn en wist niet vanwaar uw moeder het had. Toen u gevraagd werd wat uw moeder zei over het medicijn, gaf u vaag aan dat ze het gewoon had. (CGVS, p9) Door uw gebrekkige verklaringen over deze lichamelijke problemen en de oorzaken hiervan, kon u niet aannemelijk maken werkelijk dergelijke traditionele behandeling te hebben moeten ondergaan om uw maagdelijkheid te herstellen. Het in het door u neergelegde medische attest wordt evenmin iets vermeld over de door u vermelde mogelijke oorzaken. Verder kon u de context van deze behandeling niet aannemelijk maken. (zie hierboven).

Daarnaast diende u bloeduitslagen van het laboratorium in (dd 1 augustus 2018). U verklaarde dat het attest niets had te maken met uw problemen in Tanzania. Verder verklaarde u eveneens dat de enige medische problemen die u had de menstruele problemen waren. (CGVS, p13)

Met betrekking tot de medische problemen die u aanhaalde, wijst het Commissariaat-generaal er op dat de beoordeling van deze problematiek een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is, zodat het enkel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te oordelen of uw medische problemen aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Tanzania en dus al dan niet een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 EVRM. Voor de beoordeling van de door u aangehaalde medische problemen dient u zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Ter volledigheid, wordt vastgesteld dat uw advocaat stelde, aan het einde van het persoonlijke onderhoud op het CGVS, dat u problemen bij terugkeer zou hebben omdat u momenteel in België een relatie heeft met H.N.A., een erkende Somaliër. (CGVS, p18) U bevestigde na de opmerkingen van uw advocaat deze relatie. (CGVS, p19) U kon echter niet aannemelijk maken dat uw ouders dergelijk conservatieve houding hebben (zie hierboven) dat ze louter door deze relatie problemen zouden maken. Bovendien heeft u geen contact meer met uw ouders en zijn er geen aanwijzingen dat uw ouders u louter door uw relatie zouden 'vervolgen'. Dat u zelf naliet naar deze relatie te verwijzen voordat uw advocaat er naar verwees, wijst er verder op dat u deze relatie niet als een relevant element van uw vrees bij terugkeer beschouwt.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u de oorzaak van uw problemen niet aannemelijk en kan bijgevolg geen geloof gehecht worden aan de door u beweerde vrees voor vervolging of een reëel risico op lijden van ernstige schade.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 26 maart 2019 een schending aan van “de Vluchtelingenconventie van 1951 ondertekend te Genève; artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en artikel 48/6 van de wet van 15 december 1980; het zorgvuldigheidsbeginsel (noodzakelijkheid alle elementen van het dossier in aanmerking te nemen, het dossier op een voorzichtige wijze te behandelen en de beslissing op een nauwkeurige wijze voor te bereiden en op pertinente informatie te doen berusten); de materiële motiveringsplicht; beoordelingsfout”.

Verzoekster stelt vooreerst formeel dat zij niet afkomstig is uit een liberale gezinsomgeving, zoals verweerder meent. Zij verklaart dat zij, integendeel, zeer conservatieve en controlerende ouders heeft. Zo haalt verzoekster aan dat “zij, van al haar vriendinnen, het meest door haar ouders onder de duim gehouden en gecontroleerd werd”, dat zij niet mee mocht op schooltrips, dat zij niet mocht omgaan met vriendinnen die te “liberaal” gekleed waren (bijvoorbeeld meisjes die geen hoofddoek droegen) en dat zij na school niet mocht blijven napraten.

Verzoekster betoogt dat “het hebben van een smartphone op zich geen teken van liberaal/conservatief karakter van een familie was, gezien die recent steeds wijder verspreid waren, maar dat het de mate van controle was die ouders hierop uitoefenden die maakte dat je al dan niet “vrij” was”. Verzoekster stelt dat haar moeder haar telefoon en elk bericht constant controleerde.

Verder stelt ze dat het feit dat ze kon studeren aan haar nonkel te danken was en dat haar ouders dit accepteerden, doch dat dit niet van harte was. Ze verklaart dat haar vader het nut van haar scholing als meisje niet inzag, maar het niettemin voorlopig liet gebeuren daar haar nonkel erop stond. Ze stelt dat de scholing tijdens haar lerarenopleiding op zeer gecontroleerde wijze gebeurde. Zo gaf ze aan dat de school eindigde om 16.30 uur en ze om 17 uur moest thuis zijn en dat ze niet mocht deelnemen aan de discussieklas in het weekend.

Verzoekster betoogt dat haar tijdens het persoonlijk onderhoud amper vragen werden gesteld over haar gezinscontext en over de houding van haar ouders naar haar toe, hoewel uit haar verklaringen bleek dat haar vader een zeer dominant persoon is die geen tegenspraak duldt. Ze stelt dat de verhuis van Zanzibar naar Tanzania de wil van haar vader was en dat hij, eens hij iets beslist heeft, het gewoon doet. Verzoekster meent dat, “[i]ndien ze verzoekster hierover aangesproken had, had verzoekster aan de hand van verklaringen over o.m. de controle die zij in haar jeugd ervaren heeft en de houding van haar ouders naar bv. haar scholing toe, duidelijk kunnen maken dat zij absoluut niet afkomstig is uit een “liberale” gezinscontext, wel integendeel”.

Wat betreft haar studies, merkt verzoekster op dat de puntenlijst naast “Basic German II” en “English Language II”, eveneens de vakken “Basic German I” en “English Language I” (stuk 3) vermeldt. Verzoekster verduidelijkt dat “ze eerst drie maanden lang de modules “I” gevolgd heeft; vervolgens was er een schriftelijke en mondelinge test, waarna de taalmodules II aanvingen.”. Wat betreft het feit dat op de puntenlijst “2016-2017” vermeld staat, vermoedt verzoekster dat dit komt doordat studenten zich voor dit schooljaar dienden te registreren in september 2016 waarna het schooljaar in 2017 aanving. Met betrekking tot de stelling van verweerder dat uit beschikbare informatie blijkt dat het academiejaar in onder meer verzoeksters universiteit in september begint, stelt verzoekster dat zij niet weet hoe het met de andere opleidingen zat, maar volhardt ze in haar verklaring dat haar lerarenopleiding aanving in het begin van het jaar 2017.

Wat betreft het verwijt van verwerende partij dat verzoekster na de aankondiging van haar gedwongen huwelijk nog ruim een half jaar thuis bleef wonen en amper naar oplossingen lijkt te hebben gezocht, stelt verzoekster dat ze sinds haar “huisarrest” eind 2017 zeer beperkte communicatiemogelijkheden had met mensen buitenshuis, op haar nonkel na.

Verzoekster stelt dat haar smartphone werd afgenomen en dat ze geen telefoonnummers had opgeslagen op haar kleine gsm, welke ze had aangekocht omdat ze als studente een gratis simkaart werd aangeboden maar geen twee simkaart-plaatsen in haar smartphone had. Bovendien stelt verzoekster dat ze niemand kende bij wie ze duurzaam terecht kon, nu al haar vrienden nog thuis woonden en alleen gaan wonen in de Tanzaniaanse samenleving zeer negatief aangeschreven staat. Verzoekster voegt eraan toe dat zij wel degelijk alternatieve oplossingen probeerde. Zo probeerde ze bemiddeling en nam ze contact op met een organisatie die zich bezighoudt met kind-huwelijken.

Dat verzoekster amper over informatie beschikt betreffende M.A., de man aan wie ze zou worden uitgehuwelijkt, wijt verzoekster aan het feit dat *“ze zich gedurende de gehele periode dat ze van dit nieuws op de hoogte was, mentaal enorm verzet heeft tegen dit huwelijk. Ze weigerde het te accepteren en wilde er dan ook niets over horen, laat staan over de persoon met wie ze zou moeten trouwen.”*. Verzoekster meent dat haar reactie, een soort van ontkenningfase, menselijk en perfect aannemelijk is. Verzoekster betoogt dat ze over de nodige basisinformatie over M.A. beschikt, maar zich begrijpelijkerwijze actief verzet heeft tegen het verkrijgen van detailinformatie over deze persoon. Zij stelt dat hetzelfde geldt *“voor de concrete regelingen van het huwelijk, waarover verzoekster bewust geen details wilde kennen.”*.

Wat de huwelijksdatum betreft stelt verzoekster *“dat er evenwel sprake is van een miscommunicatie deze datum kent ze namelijk wel degelijk, m.n. 26 of 27 juli 2018.”*. Verzoekster stelt dat ze *“voor het persoonlijk onderhoud immers een vrouwelijke tolk Swahili gevraagd [had], maar bij gebreke aan een vrouwelijke tolk Swahili op het CGVS - hetgeen aan verzoekster op de dag van het persoonlijk onderhoud zelf werd meegedeeld - heeft zij ervoor gekozen om het interview in het Engels af te leggen - een taal die, ondanks het feit dat zij dit gedurende een semester gestudeerd heeft, niet haar moedertaal is en die zij niet zeer vlot beheerst. Uit de gehoornotities blijkt overigens dat herhaaldelijk begripsproblemen hebben plaatsgevonden.”*.

Wat betreft het ogenblik dat verzoekster op de hoogte werd gebracht van het feit dat ze zou moeten huwen met M.A., merkt ze op dat ze *“op de vraag van de protection officer hieromtrent antwoordde dat ze de datum niet exact kende. Hierop vroeg de protection officer of dit na de beëindiging van haar eerste semester aan de universiteit was, waarop verzoekster bevestigend antwoordde. De protection officer heeft vervolgens met doorgevraagd om het ogenblik van dit moment bij benadering te kunnen situeren in de tijd. Nochtans was verzoekster hier met behulp van de nodige vragen wel degelijk toe in staat. Dat zij de precieze datum niet kon geven is gezien de stresserende periode die ze toen doormaakte aannemelijk.”*. In het licht van de op verweerder rustende samenwerkingsplicht mocht volgens verzoekster van verweerder verwacht worden dat deze samen met verzoekster zou trachten dit moment bij benadering te achterhalen, wanneer deze dit inderdaad van dergelijk cruciaal belang achtte *“toch wel cruciale aspecten van uw asielrelaas”*).

Verzoekster betoogt dat zij, in tegenstelling tot wat verweerder voorhoudt, wel degelijk een gedetailleerd overzicht van haar vlucht gaf en wijst op haar verklaringen.

Wat betreft verzoeksters actuele contacten met personen in haar land van herkomst, stelt ze dat ze al maanden geen contact meer met S. heeft gehad voor haar vertrek uit Tanzania. Ze stelt dat ze na haar aankomst in België wist dat haar relatie met S. geen toekomst meer had en dat ze het risico niet wilde dat het thuisfront te weten zou komen waar zij was als ze met hem contact opnam. Ook het gegeven dat ze een nieuwe relatie in België had, was een reden om geen contact op te nemen met S..

Verzoekster meent dat het *“getuigt van weinig respect vanwege verwerende partij voor verzoeksters situatie dat ze meent te moeten opmerken dat het opmerkelijk is dat verzoekster “zwanger worden” in haar actuele situatie als bekommernis heeft.”*. Verzoekster stelt met klem dat ze bij de dokter ging omwille van haar extreem pijnlijke maandstonden. Gezien haar problemen nog verder onderzocht moeten worden, is het volgens verzoekster normaal dat zij hierover weinig informatie kan geven. Ze betoogt dat ze gedetailleerde verklaringen heeft afgelegd over de behandeling die ze diende te ondergaan, waarna ze last kreeg van pijnlijke maandstonden.

Verzoekster merkt op dat uit de bestreden beslissing geenszins kan blijken dat verweerder verzoeksters verklaringen heeft getoetst aan objectieve informatie over gedwongen huwelijken in Tanzania. Verzoekster verwijst naar de bij haar verzoekschrift neergelegde bronnen aangaande gedwongen huwelijken in Tanzania.

Verzoekster stelt dat ze weliswaar niet voor haar 18^e uitgehuwelijkt is, maar dat haar ouders hebben niet veel later alsnog hebben besloten haar om voornamelijk financiële redenen aan een veel oudere man uit te huwelijken. Verzoekster stelt dat haar vader slechts visverkoper was en dat zij thuis een moeilijke financiële situatie kenden. Zij wijst erop dat uit de objectieve informatie inderdaad blijkt dat gedwongen huwelijken voornamelijk voorkomen in arme gezinsmilieus - waarbij de bruidsschat een belangrijk motief is voor het gedwongen huwelijk (stuk 6, p. 9-10). Dat verzoekster naar school ging doet volgens haar geen afbreuk aan het feit dat zij in een risicomilieu woonde - ze verklaarde immers duidelijk en spontaan dat het niet haar ouders waren die haar opleiding betaalden, maar dat het haar nonkel was die hierop stond en dit alles financierde.

Verzoekster vraagt *“de beslissing van het CGVS te hervormen en de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen; in ondergeschikte orde, haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen ; in uiterst ondergeschikte orde, het dossier terug te verwijzen naar het CGVS teneinde het dossier verder te onderzoeken alvorens een beslissing te nemen.”*.

2.2. Stukken

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster volgende stukken:

“3. puntenlijst verzoekster

4. afspraak op de dienst gynaecologie van het Middelheim-ziekenhuis te Antwerpen op 1 april 2019

5. Immigration and Refugee Board of Canada, Tanzania: Prevalence of forced marriage among Christian and Muslim populations, 30 juli 2003

6. Human Rights Watch, No Way Out - Child Marriage and Human Rights Abuses in Tanzania, 29 oktober 2014”.

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van haar verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4.1. Verzoekster verklaarde haar land van herkomst te zijn ontvlucht omdat zij er door haar ouders zou gedwongen worden te huwen met M.A.. Verzoekster maakt de door haar voorgehouden vervolgingsfeiten echter niet aannemelijk.

2.4.2. Vooreerst kan de Raad, in het licht van verzoeksters profiel en de houding van haar familie, niet inzien dat verzoeksters ouders haar zouden dwingen te huwen met een vijftig jaar oude man, die reeds drie vrouwen en meer dan tien kinderen had.

2.4.3. Uit verzoeksters verklaringen blijkt immers dat haar ouders haar toestonden te studeren (*“Wat was hun mening over het feit dat u studeerde?”*, *“Ze zeiden niets. Ik deed het voor mijn resultaten dus ik wou verder doen.”*, *“Dus ze accepteerden het dat u leerkracht studeerde?”*, *“Ja”*, notities van het persoonlijk onderhoud van 3 januari 2019 (hierna: notities), p. 14), tot zij de leeftijd van tweeëntwintig jaar bereikt had (notities, p. 3, p. 6). Verzoekster mocht over een gsm/smartphone beschikken (notities, p. 6, p. 8). Verzoeksters ouders volgden ook haar liefdesleven niet op waardoor verzoekster zonder hun medeweten een vriendje had met wie zij naar bed ging en van plan was te trouwen (notities, p. 6). In dit verband dient opgemerkt dat verzoeksters moeder zich pas na het eerste gesprek over het gedwongen huwelijk afvroeg of verzoekster nog maagd was (notities, p. 6), wat er slechts op wijst dat zij hier eerder geen belang aan hechtte. Ook de vaststelling dat verzoeksters moeder haar vader op de hoogte bracht van het gegeven dat verzoekster reeds ontmaagd was, doch dat deze hiervan niets zei, valt niet te rijmen met het belang die aan maagdelijkheid wordt gehecht in de context van een gedwongen uithuwelijking.

2.4.4. Verder stelt verzoekster in haar verzoekschrift dat het feit dat ze kon studeren aan haar nonkel te danken was, dat haar ouders dit accepteerden, doch dat dit niet van harte was, en dat haar vader het nut van haar scholing als meisje niet inzag, maar het niettemin voorlopig liet gebeuren daar haar nonkel erop stond. Ook verzoeksters beweringen dat *“zij, van al haar vriendinnen, het meest door haar ouders onder de duim gehouden en gecontroleerd werd”*, dat zij niet mee mocht op schooltrips, dat zij niet mocht omgaan met vriendinnen die te *“liberaal”* gekleed waren (bijvoorbeeld meisjes die geen hoofddoek droegen) en dat zij na school niet mocht blijven napraten, betreffen slechts blote beweringen, die zij niet aannemelijk weet te maken. Immers, indien verzoeksters moeder haar telefoon en elk bericht daadwerkelijk constant controleerde en verzoekster altijd onmiddellijk na school naar huis moest en geen vrijheid kreeg, kan niet worden ingezien dat zij een relatie met S. kon hebben, laat staan dat zij deze verborgen kon houden voor haar ouders. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeksters ouders haar een vrij grote vrijheid gaven, die niet valt te rijmen met hun wens om hun dochter uit te huwelijken.

2.4.5. De Raad herneemt dat de vrijheid die verzoekster van haar ouders kreeg niet valt te rijmen met hun ‘plotse’ wens haar (pas) nadat ze ruim meerderjarig was geworden, uit te huwelijken. Indien verzoeksters vader een zeer dominant persoon is die geen tegenspraak duldt, zoals verzoekster in haar verzoekschrift betoogt, kan niet worden ingezien dat haar vader haar ondanks zijn weerwil toch liet (verder) studeren. Daarnaast kan niet worden ingezien dat verzoeksters vader niet wilde luisteren naar de mening van haar nonkel, die haar steeds financieel sponsorde (notities, p. 7), nu haar vader net omwille van het geld toestemde in verzoeksters huwelijk met M.A. (notities, p. 6, p. 8, p. 10).

2.4.6. Wat betreft haar studies verklaarde verzoekster dat zij slechts een semester studeerde voor leerkracht Swahili en Engels, dat zij na dit eerste semester haar studies moest beëindigen en nooit aan het tweede semester begon omwille van het geplande gedwongen huwelijk (notities, p. 3-4, p. 6). Verzoekster stelde tevens dat zij met deze opleiding begon in maart 2017 en haar eerste semester beëindigde in oktober 2017, wanneer zij ook examens aflegde (notities, p. 12). Nochtans blijkt uit de door verzoekster neergelegde puntenlijst van haar lerarenopleiding, die overigens betrekking had op het academiejaar 2016-2017, dat verzoekster vakken volgde als ‘Basic German II’ en ‘English Language II’. Het is aldus redelijk aan te nemen dat verzoekster reeds een semester gevolgd had waarin ze de eerste module van deze vakken voltooide. Ook kan niet worden ingezien waarom verzoekster een puntenlijst van het academiejaar 2016-2017 kreeg, indien zij haar studies pas in 2017 aanvatte. Verzoekster verduidelijkt in haar verzoekschrift dat *“ze eerst drie maanden lang de modules ‘I’ gevolgd heeft; vervolgens was er een schriftelijke en mondelinge test, waarna de taalmodules II aanvingen.”*. Dit kan echter, gezien verzoekster een puntenlijst van academiejaar 2016-2017 neerlegt, niet worden aangenomen. Verzoeksters uitleg dat de puntenlijst het academiejaar 2016-2017 vermeldt omdat studenten zich in september 2016 dienden te registreren voor het schooljaar 2017, houdt geen steek, nu de registratie losstaat van de aanvang van het academiejaar. Dit klemmt te meer nu uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat het academiejaar in universiteiten in Tanzania, en dus ook in verzoeksters universiteit SUZA, steeds in de maand september begint (World Data on Education van 2010/11). Verzoeksters warrige verklaringen over haar stopgezette studies kunnen niet overtuigen. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat zij slechts haar eerste semester, van maart tot oktober 2017 deed, noch dat zij nadien thuis werd opgesloten.

2.4.7. Verder kan geheel niet worden aangenomen dat verzoekster in de acht maanden dat ze bij haar ouders bleef wonen na de stopzetting van haar studies omwille van het gedwongen huwelijk amper naar oplossingen zocht om haar studies toch te kunnen verderzetten en het huwelijk te ontwijken.

Het is immers redelijk te verwachten dat verzoekster, gelet op haar niveau van opleiding en zelfredzaamheid als universiteitsstudente, zij naar duurzame oplossingen zou kunnen zoeken indien zij werkelijk verder wou studeren, wilde huwen met haar vriendje S. en niet wilde ingaan op het huwelijk dat haar ouders haar voorstelden. De vaststelling dat verzoekster integendeel nog ruim een half jaar bij haar ouders bleef wonen, niet meer naar school ging en haar relatie met S. totaal opgaf zonder hem nog te contacteren, wijst dan ook slechts op de ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas. Bovendien is niet aannemelijk dat verzoekster geen andere uitweg had dan weg te lopen uit haar ouderlijk huis, laat staan het land te ontvluchten. Immers kan niet worden ingezien waarom verzoekster niet bij haar oom – die haar steeds financieel steunde, aanmoedigde om te studeren en tevens tegen het gedwongen huwelijk gekant was – terecht kon. Dat haar oom zou gezegd hebben dat dat een probleem zou kunnen zijn (notities, p. 14), is een magere uitleg die niet valt te rijmen met de houding en daden van haar oom doorheen de vele vorige jaren. Bovendien stelde verzoekster dat haar ouders haar vertelden dat ze haar gingen weggagen als ze zou weigeren te huwen, zodat niet kan worden ingezien wat het probleem zou zijn (*“Zeiden uw ouders wat er ging gebeuren als u zou weigeren?”*, *“Ja. Ze zeiden dat ze mij konden weggagen van het huis. En dat ze mijn ouders niet meer zouden zijn.”*, notities, p. 9). Ook is niet geloofwaardig dat haar oom slechts eenmaal probeerde te bemiddelen tussen verzoekster en haar ouders (notities, p. 7, p. 10). Daarnaast kan niet worden ingezien dat verzoekster niet wist hoeveel haar ouders zouden krijgen voor haar huwelijk met M.A. (notities, p. 10), nu kan worden verwacht dat verzoekster (en haar oom) verzoeksters vader zou proberen overtuigen om via een andere weg geld te ontvangen. Verder is niet aannemelijk dat verzoekster nooit iemand had ingelicht – zelfs niet haar vriend S., met wie zij van plan was te trouwen – over de situatie waarin zij zich bevond (notities, p. 4, p. 15, p. 18). Pas toen verzoekster gevraagd werd of zij organisaties kende die haar zouden kunnen helpen, antwoordde verzoekster dat ze had geprobeerd om naar een organisatie te gaan (notities, p. 15). Verzoekster wist echter niet hoe de organisatie heette, niettemin deze zich niet ver van haar woonst bevond (notities, p. 15). Bovendien is niet aannemelijk dat men haar niet wilde helpen, omdat ze enkel minderjarigen ondersteunen en zeiden dat verzoekster naar haar ouders moest luisteren (notities, p. 15). Dat dergelijke organisatie, die ernaar streeft minderjarigen uit dergelijke situaties te houden, wel aan meerderjarigen zou zeggen om mee te gaan in een gedwongen huwelijk, is geheel ongeloofwaardig en ondermijnt verzoeksters voorgehouden contact met dergelijke organisatie op fundamentele wijze. Daarnaast verklaarde verzoekster dat zij er niet aan dacht om naar de politie te gaan, omdat zij niet wist waar het politiekantoor is (notities, p. 16), wat uiteraard niet ernstig noch ongeloofwaardig is. Uit bovenstaande kan slechts blijken dat verzoekster niet naar alternatieve oplossingen heeft gezocht. Zij blijft steken in ongeloofwaardige excuses en vergoelijkungen en maakt niet aannemelijk dat zij een uitweg moest vinden voor de voorgehouden problemen in haar land. Verzoeksters totale gebrek aan spontane en doorleefde verklaringen betreffende de door haar gezochte oplossingen, ondermijnt dan ook verder de geloofwaardigheid haar asielrelaas.

2.4.8. Waar verzoekster stelt dat haar smartphone werd afgenomen en dat ze geen telefoonnummers had opgeslagen op haar kleine gsm, welke ze had aangekocht omdat ze als studente een gratis simkaart werd aangeboden maar geen twee simkaart-plaatsen in haar smartphone had, blijkt nochtans uit haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud dat ze de kleine gsm had voor ze haar smartphone had aangekocht (*“ik had een kleine gsm voor ik een smartphone had.”*, notities, p. 8). Aldus is niet aannemelijk dat verzoekster geen enkel contactpersoon had opgeslagen op deze gsm. Daarnaast voert verzoekster aan dat ze niemand kende bij wie ze duurzaam terecht kon, nu al haar vrienden nog thuis woonden en alleen gaan wonen in de Tanzaniaanse samenleving zeer negatief aangeschreven staat. De Raad herneemt dat niet geloofwaardig is dat verzoekster niemand, behalve haar nonkel, inlichtte over haar situatie. Zelfs indien al haar vriendinnen nog thuis woonden, kan verwacht worden dat zij haar problemen met hen zou bespreken en met hen naar oplossingen zou zoeken. Waar verzoekster nog stelt dat ze wel degelijk alternatieve oplossingen probeerde, met name bemiddeling en een organisatie die zich bezighoudt met kind-huwelijken, wijst de Raad op bovenstaande vaststellingen hieromtrent.

2.4.9. Bovendien blijkt uit verzoeksters verklaringen dat zij M.A. amper kent en slechts beperkte kennis had over het geplande gedwongen huwelijk. Zo stelde verzoekster over M.A. *“Ik ken hem, want ik zag hem. Hij kwam met mijn vader. Ik wist dat hij al getrouwd was. Hij had 3 vrouwen. Hij had alle kinderen die ze maakten. Hij was rijk. Hij heeft daar winkels. Mensen kennen hem daar.”* (notities, p. 8). Zij wist echter niet hoe haar vader hem kende, noch waar hij precies woonde, wist niet wie zijn vrouwen waren, hoe ze heetten of hoe oud ze waren en kon evenmin aangeven hoeveel kinderen hij had (notities, p. 8). Gevraagd of M.A. dezelfde etnie als haar familie had, antwoordde verzoekster te denken dat hij Arabier is (notities, p. 9). Over zijn winkels stelde ze dat hij kledij- en voedselwinkels had, dat deze geen naam hebben en dat ze op verschillende plaatsen te vinden zijn (notities, p. 8).

Indien verzoekster daadwerkelijk zou moeten huwen met M.A., kan worden verwacht dat zij beter op de hoogte zou zijn van, dan wel beter zou informeren over deze man. Dit klemte te meer nu verzoekster aangaf dat haar vader met hem bevriend was en hij bij verzoekster thuis over de vloer kwam. Bovendien was dit een man met drie vrouwen die opnieuw zou huwen en dus wel kapitaalkrachtig was en dus ook bekend, zij het via zijn handelszaken. Verzoekster was evenmin goed op hoogte van het geplande huwelijk. Zo wist ze niet wat was afgesproken tussen haar ouders en M.A. (notities, p. 10), kon ze niet stellen wat reeds was afgesproken naast de huwelijksdatum (notities, p. 10), vermoedde ze dat het om een traditioneel huwelijk zou gaan (notities, p. 10) en wist ze niet hoeveel geld haar ouders zouden krijgen van M.A. (notities, p. 10). Verzoeksters onwetendheid aangaande M.A. en het geplande huwelijk ondergraaft de geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

2.4.10. Verzoekster wijt haar onwetendheid aan het feit dat ze zich mentaal enorm verzet heeft tegen dit huwelijk en bewust geen details wilde kennen. De Raad merkt op dat verzoeksters komst naar Europa minstens een bewuste keuze veronderstelt en een voldoende dosis aan doorzetting. Verzoekster toont niet aan waarom zij dit wel had om haar migratie naar Europa op te zetten en niet om zich te informeren naar het gedwongen huwelijk en de man waarmee ze zou huwen, niettemin dit de reden van haar vlucht uitmaakt. Wat de huwelijksdatum betreft stelt verzoekster in haar verzoekschrift *“dat er evenwel sprake is van een miscommunicatie deze datum kent ze namelijk wel degelijk, m.n. 26 of 27 juli 2018.”*. De Raad betwist echter niet dat verzoekster de geplande huwelijksdatum niet kent, zodat haar argumentatie hieromtrent niet dienstig is.

2.4.11. Ook verzoeksters verklaringen aangaande haar reisweg kunnen niet overtuigen. Zo wist ze niet precies wanneer ze Bububu verliet (*“Ik ken de datum niet. Ik denk de laatste dagen van juni”*, notities, p. 17). Verder stelde verzoekster dat ze in Dar Es Salam twee weken bij A., een vriend van haar oom verbleef, maar zijn familienaam en de leeftijd van zijn kinderen niet kende (notities, p. 11). Verzoekster gaf aan dat haar oom haar in contact bracht met de smokkelaar A.B., maar wist niet hoeveel haar oom voor de reis betaalde (notities, p. 17). Verzoekster gaf aan dat ze niet wist waar ze heen ging (notities, p. 14) en had, behalve dat het rood van kleur was, geen informatie over het paspoort dat de smokkelaar voor haar regelde (notities, p. 13-14). Verzoekster stelde dat ze niet wist wat ze moest zeggen indien men haar zou ondervragen aan de douane en dat de smokkelaar haar gewoon vroeg om te zwijgen (notities, p. 14). Het is een feit van algemene bekendheid dat passagiers op internationale luchthavens herhaaldelijk en op systematische wijze onderworpen worden aan strenge en individuele controles van identiteits- en reisdocumenten. Dat zij kon reizen zonder zelfs de naam te kennen die op het vals paspoort vermeld wordt is dan ook niet geloofwaardig. Evenmin is het aannemelijk dat de smokkelaar haar dermate onvoorbereid zou laten reizen en hiermee zichzelf en zijn netwerk in gevaar brengen. Voorgaande vaststellingen ondermijnen verzoeksters algehele geloofwaardigheid, in het bijzonder van haar voorgehouden illegale reisweg.

2.4.12. Tot slot stelde verzoekster dat zij contact onderhield met haar oom sinds zij aankwam in België, maar dat hij haar niets vertelde over haar familie of M.A. en dat zij er evenmin naar vroeg (notities, p. 5, p. 16). De Raad meent dat van iemand die haar land van herkomst heeft ontvlucht omwille van bepaalde problemen enige belangstelling mag worden verwacht in de evolutie van deze problemen. Daar de vlucht uit het land van herkomst een gebeurtenis met een enorme impact op verzoeksters leven is, kan redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeksters oom haar op de hoogte houdt over de evolutie van de situatie, minstens dat verzoekster hiernaar informeert en dat haar oom haar dan ook inlicht. Verzoekster dient zich te informeren over de wezenlijke noodzaak om van haar land van herkomst verwijderd te blijven om redenen zoals gesteld in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ook de vaststelling dat zij geen contact meer opnam met S., de man waarmee zij een relatie had en met wie ze wou trouwen, is niet geloofwaardig. Zelfs al had de relatie volgens verzoekster geen toekomst meer en vond verzoekster in België een nieuwe liefde, dan nog kan worden verwacht dat zij S. zou (trachten te) contacteren om de relatie op een respectvolle wijze af te sluiten, eerder dan zonder uitleg te verdwijnen.

2.4.13. Wat betreft de door verzoekster neergelegde rapporten *“Immigration and Refugee Board of Canada, Tanzania: Prevalence of forced marriage among Christian and Muslim populations, 30 juli 2003”* en *“Human Rights Watch, No Way Out - Child Marriage and Human Rights Abuses in Tanzania, 29 oktober 2014”* volstaat het niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hiertoe gelet op bovenstaande motivering in gebreke.

2.4.14. Uit het door verzoekster neergelegde medisch attest van 4 september 2018 van dokter S. blijkt dat verzoekster op 2 augustus 2018, een week na haar verzoek om internationale bescherming, naar de arts ging omwille van vruchtbaarheidsproblemen. Het attest maakt melding van verzoeksters onregelmatige ongesteldheidscyclus en onvruchtbaarheidsproblemen. Verzoekster legt echter geen eenduidige verklaringen af over de oorzaak van deze problemen. Zo verklaarde verzoekster zij last had van haar ongesteldheid sinds haar moeder haar traditionele medicatie gaf om haar maagdelijkheid te herstellen (notities, p. 9), dan wel sinds haar vader haar sloeg (*"Hij sloeg mij en hij deed dat probleem met mij. Ik weet de reden van het probleem niet precies. Het is elke keer als ik mijn regels heb dat het te lang duurt."*, notities, p. 9; p. 13). Daargelaten verzoeksters wijzigende verklaringen, kon zij geen bijkomende informatie over het medicijn geven. Ze stelde louter dat ze het medicijn niet zag, dat ze er nooit over hoorde dat ze niet wist van waar haar moeder het had en dat haar moeder het gewoon had (notities, p. 9). Waar verzoekster in haar verzoekschrift meent dat ze gedetailleerde verklaringen aflegde over de behandeling die ze diende te ondergaan, vindt dit geen grondslag in het administratief dossier, nu verzoekster geen enkele informatie had over dit 'medicijn'.

De Raad heeft reeds gesteld dat verzoekster het niet aannemelijk maakt dat zij daadwerkelijk gedwongen werd uitgehuwelijkt door haar ouders of dat haar vader haar sloeg. Dat haar moeder haar maagdelijkheid met medicijnen trachtte te herstellen is dan ook niet geloofwaardig. Ook het medisch attest geeft geen informatie over verzoeksters vruchtbaarheidsproblemen terwijl verzoekster stelt dat dit een essentieel element is van haar verzoek om internationale bescherming. Verzoekster legt ook geen objectieve informatie neer over het bestaan van traditionele geneesmiddelen die de maagdelijkheid al zouden kunnen herstellen. Verzoekster maakt met haar gebrekkige verklaringen over haar lichamelijke problemen en de oorzaken hiervan niet aannemelijk werkelijk dergelijke traditionele behandeling te hebben moeten ondergaan om haar maagdelijkheid te herstellen.

De overige medische documenten zijn objectieve vaststellingen (bloeduitslagen van het laboratorium van 1 augustus 2018) die volgens verzoeksters niets te maken hebben met haar problemen in Tanzania (notities, p. 13). Verder verklaarde verzoekster dat de enige medische problemen die zij had de menstruele problemen waren (notities, p. 13) en volgens het medisch attest, vruchtbaarheidsproblemen. De door verzoekster neergelegde afspraak op de dienst gynaecologie van het Middelheim-ziekenhuis te Antwerpen op 1 april 2019 toont slechts aan dat verzoekster een afspraak had, doch brengt niets bij aan haar asielrelaas.

2.4.15. Volledigheidshalve stelt de Raad vast dat verzoeksters medische problemen niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster dient voor de beoordeling van de door haar ingeroepen medische problemen eventueel te richten tot de geëigende procedure voorzien bij artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

2.4.16. Waar verzoeksters advocaat op het einde van het persoonlijk onderhoud nog aangaf dat verzoekster ingeval van terugkeer problemen zou kennen omdat zij momenteel in België een relatie heeft met H.N.A., een erkende Somaliër (notities, p. 18-19), stelt de Raad vast dat verzoekster zelf naliet naar deze relatie te verwijzen voordat haar advocaat dit deed, wat erop wijst dat zij deze relatie niet als een relevant element van haar vrees bij terugkeer beschouwt. Dit wordt bevestigd nu uit bovenstaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk wist te maken dat haar ouders daadwerkelijk een conservatieve houding hebben, zodat niet kan worden ingezien dat ze louter door deze relatie problemen zouden maken. Hoe dan ook stelde verzoekster dat ze geen contact meer heeft met haar ouders, is ze meerderjarig en heeft ze een oom die voorheen ook de belangrijkste rol had in haar scholing en opvoeding.

2.4.17. Verzoekster beperkt zich in haar verzoekschrift tot het herhalen van het asielrelaas en het negeren van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het maken van verwijten naar het CGVS en het maken van persoonlijke vergoelijkungen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de bovenstaande conclusies kunnen weerleggen.

2.4.18. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.5.2. Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.6. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

2.6.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.6.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien oktober tweeduizend negentien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK